

АРТЪР КЛАРК АХ, ТЕЗИ ТУЗЕМЦИ!

Превод от английски: [Неизвестен], 1971

chitanka.info

Разкъсвайки облаците, летящият диск пикира рязко и след като увисна за секунда на петдесет фута над земята, пльосна звучно върху обраслата с хвойна полянка.

— Ама че кацане, дявол да го вземе! — изруга капитан Викстпфл.

Всъщност той не произнесе точно тези думи. За човешкото ухо неговата забележка би прозвучала като кудкудякането на подплашена квачка. Старши пилотът Кртклуб свали трите си пипала от пулта за управление, протегна четирите си крака и с облекчение се отпусна на креслото.

— За какво ли съм и аз тук, щом автоматиката се оплете пак, както винаги! — промърмори той. — Впрочем какво да искаш от кораб, който трябваше да е на боклука още преди пет хиляди години. Ако тези педанти и бюрократи от Базовата планета...

— Хайде стига де! Нали успяхме да кацнем, без да разбием кораба, бях готов и за по-лошо... Помолете Крайстил и Дънстър да дойдат при мен. Преди да тръгнат на път, искам да поговоря с тях.

От пръв поглед личеше, че Крайстил и Дънстър принадлежаха към съвършено друга порода живи същества. Те притежаваха само по един чифт ръце и крака, а на тила си нямаха нито едно око. Да не говорим за другите физически недостатъци, които техните колеги старателно се преструваха, че не забелязват. Впрочем именно тези недостатъци ги правеха подходящи за изпълнение на набелязаната мисия, тъй като с малко грим — като не се взираш придирчиво в тях — те напълно можеха да минат за хора.

— Уверени ли сте, че сте разбрали правилно задачата!? — запита капитанът.

— Разбира се! — отвърна, леко обиден, Крайстил. — Не ми е за пръв път да влизам в контакт с други раси. Познанията ми в областта на антропологията...

— Достатъчно! А как сте с езика?

— Това е вече работа на Дънстър. Впрочем и аз го владеем сносно. Езичето е простичко, а нали все пак цяла година слушахме техните радиопредавания, докато се въртахме в орбита...

— Има ли въпроси?

— Само един... — Крайстил се запъна. — От тези предавания разбрахме, че социалната им система е крайно изостанала,

престъпления и беззакония се срещат едва ли не на всяка крачка. За да се защитят, много заможни граждани са принудени да наемат така наречените „детективи“ или „частни агенти“. Макар да знаем, че това е против правилата, иска ми се все пак...

— Довършете!

— Виждате ли, сър, някой и друг анихилатор от типа „Марк-III“ би ни дал повече увереност.

— Не искам и да чуя! Ако в базата узнаят за това, трибунальът няма да ми се размине. Само един чифт туземци да пречукате, и аз няма да се отърва от разните комисии по междузвездна политика, Обществото за охрана на аборигените и още десетки подобни учреждения.

— Но вие ще имате повече грижи, ако пречукат нас! — развълнувано забеляза Крайстил. — В края на краищата отговаряте и за нашата безопасност. Спомнете си радиопостановката, за която ви разказах. Там ставаше дума за обикновено семейство, а само за половин час се извършиха две убийства.

— Добре, разбрахме се. Но ще получите анихилатори само от типа „Марк-III“, иначе може от страх да изтребите всичко около себе си.

— Благодаря, капитане, сега ни е доста по-леко. И така, ще ви докладвам всеки половин час. Мисля, че за час-два ще се справим.

Капитан Викстпфл ги проследи с поглед, докато двамата не изчезнаха зад гребена на хълма.

— Защо ли от целия екипаж ми се падна да пратя точно тази двойка? — тежко въздъхна той.

— Нямаше как — отвърна пилотът, — първобитните народи се боят от всичко необикновено. Само като погледнат в НАС, и ще се подплашат. Няма да се опомним, когато почнат да пускат бомби по главите ни. Тихичко върви — по-далеч ще стигнеш.

Капитан Викстпфл разсеяно сплете пипалата си в кълбо — сигурен признак на безпокойство.

— В края на краищата, ако те не се върнат, винаги мога да излетя и да обявя тази планета за опасна зона. — При тая мисъл лицето му се проясни. — Да, това ще ни избави от куп грижи.

— Значи напразно изгубихме време за изучаването й? — възмути се пилотът.

— Не съвсем — отвърна капитанът, като отново разплете пипалата си, — нашият отчет ще послужи на следващата експедиция. Ще напиша в рапорта си, че тя трябва да бъде изпратена след поне пет хиляди години. През това време планетата може напълно да се цивилизова. Макар че много се съмнявам.

* * *

Самюел Хигинсботъм взе парче сирене и бутилка ябълково вино и се нахрани да хапне, когато по пътеката видя двамата непознати. Те се отправиха към него. Сам изтри уста с опакото на дланта си, постави внимателно бутилката до сандъка с градинарски инструменти и с удивление се взря в приближаващите.

— Добро утро! — приветствува ги той, додъвквайки сиренето.

Непознатите спряха. Единият от тях (това беше Крайстил) скришом разлисти бележничето си. То бе пълно с най-нужните фрази от рода на: „Преди да преминем към прогнозата за времето, чуйте важно съобщение!“, „Горе ръцете, че си ми на мушката!“ и „Търся свободни таксите“. Дънстър, чиято памет не се нуждаеше от подобни спомагателни средства, се отзова достатъчно бързо:

— Добро утро, достопочтени селянино — произнесе той, подражавайки до съвършенство говора на диктора от Би-Би-Си. — Ще благоволиш ли да ни изпроводиш до най-близкото селище — селце, град или друго подобно цивилизовано обиталище?

— Какво? — попита Сам. Той се втренчи в непознатите и изведнъж забеляза в облеклото им нещо нередно. Смътно долавяше, че пуловерът с висока яка не върви със смокинга и райе панталоните, популярни сред градските контета. А този, който продължаваше да се рови в тефтерчето си, би бил безупречен в строгия си вечерен костюм, ако не бяха зелено-червената вратовръзка, тежките войнишки обувки и жокейската шапчица. Крайстил и Дънстър се стараеха, доколкото можеха, но своеобразният им стремеж да видят абсолютно всички телевизионни спектакли ги подведе.

Сам се почеса по тила. „Чужденчета някакви“ помисли той. „Гражданите не се контят тъй“.

Той им посочи пътя и даде подробни обяснения с такъв валийски акцент, че ни един англичанин, живеещ извън зоната на радиостанцията Западен Уелс, не би разбрал ни една дума от три казани. А Крайстил и Дънстър, които живееха толкова далеч, че до тяхната родна планета още не бяха долетели сигналите от първите радиопредаватели, все пак доловиха общия смисъл и побързаха да се върнат обратно, смътно подозирайки, че познанията им по английски език не са тъй съвършени, както им се струваше.

Ето така се осъществи първият контакт между Човечеството и Пришълците: без помпозност, без да се запише в учебниците по история.

— Може би трябваше да му разкажем всичко? — замислено и неуверено попита Дънстър. — Това би опростило твърде много задачата ни.

— Ако се съди по дрехите и характера на изпълняваната от него работа, този човек не е учен и не е влиятелна личност. Съмнявам се дали въобще би разбрал кои сме ние.

— Ето още един — Дънстър протегна ръка напред.

— Не трябва да тичаме към него — ще го подплашим. Да вървим, без да бързаме, и нека той ни заговори.

Пътникът се отправи решително към тях: той премина между двамата, без дори да ги забележи. Преди Дънстър и Крайстил да се опомнят, той се скри зад завоя на пътечката.

— Виж ти! — възкликна Дънстър.

— Не се разстройвай — философски забеляза Крайстил, — уверявам те, че ползата от тоя щеше да бъде по-малка, отколкото от първия.

Те с негодувание погледнаха след професор Фицсимънс, който в износения си туристически костюм правеше своята утринна разходка, потънал в размисли над сложна проблема от ядрената физика. И Крайстил за пръв път помисли, че установяването на контакт не е чак толкова проста работа, както твърде самонадеяно предполагаше.

Литъл Милтън се оказа с нищо незабележително английско селце, приютено в подножието на хълмовете, отвъд които остана летящата чиния. Улиците бяха безлюдни: мъжете работеха, а жените, попривършили уморителната утринна процедура по приготвянето и изпращането на своите господари и повелители, още не бяха успели да

се подредят. Ето защо Крайстил и Дънстър срещнаха първата жива душа — селския пощальон — едва когато стигнаха центъра на селото. Почщальонът, който свършваше утринната си обиколка, беше в твърде лошо настроение. Бе въртял педалите повече от две мили, за да откара във фермата на Джонсън една глупава евтина картичка. Като капак на всичко пратката мръсно бельо, която Гунар Ивънс всяка седмица изпращаше за пране на своята любима мамичка, се оказа много по-тежка от всеки друг път. В това нямаше нищо чудно, ако се вземеше под внимание, че във вързопа бяха скрити четири буркана месни консерви.

— Бъдете така добри... — обърна се учтиво Дънстър към пощальона.

Но този не беше разположен за празни приказки.

— Зает съм. Маса работа... — избоботи той и отмина.

— Това е вече много! — възмути се Дънстър. — Нима всички се държат така?

— Въръжи се с търпение — отвърна Крайстил, — не забравяй, че техните обичаи са съвършено различни от нашите; необходимо е време, за да се завоюва доверието им. Като антрополог, който е имал опит в работата си с първобитни племена, не намирам нищо удивително в тяхното поведение.

— Хайде тогава да чукаме по къщите — каза Дънстър. — Оттам няма да ни избягат.

— Да опитаме! — неуверено се съгласи Крайстил. — Само че избягвай всичко, което малко или много прилича на църковен храм — иначе неприятностите няма да ни се разминат.

Даже най-неопитният от космическите пришълци не би взел за храм къщичката на престарялата вдовица Томкинс, която тя получи от общинския съвет. Когато видя на прага си двама джентълмени, старицата остана така приятно поразена, че не обърна никакво внимание на странностите в тоалета им. В продължение на няколко секунди тя отначало ги взе за адвокати, които носят съобщение за неочаквано наследство, после за вестникарски репортьори, търсещи интервю във връзка с нейния стотен рожден ден. (Всъщност тя беше само на деветдесет и пет, но нищо не ѝ пречеше да си припише още малко години.) Като взе в ръцете си плочата за писане, тя зарадвано поздрави гостите.

— Пишете ето тук — протегна тя плочата. — Вече двадесет години нищо не чувам.

Крайстил и Дънстър смутено се спогледаха. Не бяха предвидили такъв обрат на събитията. Освен това те познаваха писмеността на земните хора само по обявленията на телевизионните екрани и още не можеха да я разшифроват. Но Дънстър, който притежаваше феноменална памет, беше осенен от внезапна идея. Като държеше неловко калема, той написа върху плочата фраза, която според него служеше за общоприет знак за прекратяване на разговора.

Когато опечалените непознати се отдалечиха, престарялата вдовица в пълно недоумение се зае с изучаването на драскулките на плочата. Измина доста време, докато ги разбере. Дънстър бе допуснал няколко важни грешки — и тук недоразумението ѝ нарасна. На плочата пишеше:

„ПРЕДАВАНЕТО СЕ ПРЕКЪСВА ПО ТЕХНИЧЕСКИ ПРИЧИНИ“

Не бива да отричаме остроумието в идеята на Дънстър, но старичката не можа да проникне в цялата ѝ дълбочина.

Повече им провървя в следващата къща. Вратата отвори млада особа, чийто словесен запас се състоеше в основата си от смешки и хихикания. Дълго време тя се опитваше да се съвземе и тогава, изнемогвайки от смях, затвори вратата под носа на пришълците. Като се вслушваха в нейния приглушен истеричен кикот, Крайстил и Дънстър дойдоха до неутешителния за тях извод, че маскировката им все пак не е чак толкова безупречна, колкото им се искаше.

Мисис Смит, стопанката на третата къща, за разлика от предишните събеседници, нямаше нищо против да побъбри. Това тя наистина доказа — дърдореше със скорост не по-малка от 120 думи в минута, при това с акцент, от който яснотата на казаното не беше по-добра от тази на Сам Хигинсботъм. Те си тръгнаха, като Дънстър все пак успя да вземе думата и да поднесе извинения от името на двамата.

— Нима никой от тях не може да говори на езика на радиото? — горестно изливаше той душата си. — Тогава как съумяват те да разберат своите собствени радиопредавания?

— Може би избрахме неподходящо място — отвърна Крайстил, чийто оптимизъм забележимо се понижаваше. Увереността му окончателно се загуби, когато по-нататък го приемаха последователно за сътрудник на института Галъп (за изследване на общественото мнение); за кандидат на консервативната партия; за търговски пътник, който предлага прахосмукачки; и накрая за спекулант от местния пазар на черна борса.

В шестата или седмата поред къща вратата им отвори не домакинята, а кльоцав юноша. Той стискаше в ръката си списание с изобразена на него ракета, летяща над набраздена с кратери планета. Точно коя е планетата, оставаше неясно, но във всеки случай не беше Земята. Виждаше се надпис, разположен върху цялата обложка: „Потресаваща псевдонаучна фантастика. Цена 25 цента.“

Крайстил и Дънстър се спогледаха многозначително. Намери се накрая човек, по умствено развитие достоен да ги разбере! Едва съдържайки се, Дънстър се обърна към юношата:

— Надявам се, че ще ни помогнете. Не ни се удава де се разберем с аборигените. Виждате ли, ние току-що долетяхме на тази планета и бихме искали да влезем в контакт с вашето правителство.

— Аха! — отвърна Джими Уилямс, който още не се беше върнал на Земята след многобройните подвизи, извършени от него в образа на безстрашен астронавт на една от външните луни на Сатурн, — а къде е вашият кораб?

— Там, зад хълмовете. Не ни се иска да плашим никого.

— Ракета ли е?

— Ех, и вие! Разбира се, не. Много хилядолетия никой не ползува ракети.

— А тогава как лети? С атомна енергия?

— Вероятно — отвърна Дънстър, чиито познания по физика са били винаги твърде съмнителни. — Нима съществува друга енергия?

— Така доникъде няма да стигнем — нетърпеливо го прекъсна Крайстил. — Ние самите трябва да му задаваме въпроси. Попитай го къде наблизо живеят някакви членове на правителството, които могат да ни приемат.

Но преди Дънстър да преведе въпроса, някъде от дъното на къщата се раздаде гръмогласен вик:

— Джими, кой е там?

— Двама... човеци — не без колебание отвърна Джими, — т.е. изглеждат съвсем като хора. А всъщност са долетели от Марс. Винаги съм ти казвал, че това трябва да се случи.

Чуха се тежки стъпки и от полумрака на антрето изникна слоноподобна жена, със свирепо изражение на лицето. Тя метна разярен поглед на непознатите, погледна обложката на списанието в ръцете на Джими и моментално разбра всичко.

— Засрамете се! — викна тя, напирайки с гърди към Крайстил и Дънстър. — Малко ми е един син безделник, който цялото си свободно време губи в четене на тия глупости, ами идват и възрастни хора да му мътят главата. Ама че марсиани! Остава да кажете, че сте долетели с летяща чинийка.

— Но аз дума не съм казал за Марс!... — страхливо запротестира Дънстър.

Тря-яс! С грохот се затвори вратата и зад нея се чуха звуците на заядлива караница, характерното пращане на скъсана хартия и накрая — звънлив вопъл, свидетелстващ за тежки телесни и душевни страдания. Така безславно приключи и този опит.

— Е — произнесе накрая Дънстър, — какво ще предприемем сега? Прочее, тя защо си помисли, че сме от Марс? Доколкото си спомням, това не е дори най-близката до тях планета.

— Нямам понятие — отвърна Крайстил. — Очевидно те смятат, че до тях може да се долети само от някоя съвсем близка планета. Ще се стъписат, като разберат откъде сме. Да ни вземат за марсиани!?

— Може би не си струва да чукаме повече по къщите? — предложи Дънстър. — Хора трябва да се появят и на улицата.

Не направиха и няколко крачки, когато се убедиха в правотата на това предположение: обкръжи ги цяла банда момченца, които подвикваха нещо непознато, но явно оскърбително.

— Трябва да ги укротим с подаръци — неспокойно проговори Дънстър. — Това е най-сигурният начин да спечелим доверието на туземците.

— А ти носиш ли подаръци?

— Не, но мислех, че ти...

Но преди Дънстър да довърши фразата си, като че ли вятър издуха малките мъчители. Право срещу тях се движеше внушителна фигура в син костюм.

Очите на Крайстил заблестяха.

— Полицай! — прошепна той. — Сигурно се кани да разследва някакво убийство наблизо. Може би ще ни отдели минутка? — завърши той, впрочем без особена надежда.

Констебъл Хинкс учудено разгледа непознатите, но гласът му прозвуча абсолютно безстрастно.

— О кей, джентълмени. Търсите ли нещо?

— Съвършено вярно — отвърна Дънстър с най-дружелюбния тон, на който беше способен. — Не бихте ли ни помогнали? Работата е в това, че ние току-що долетяхме на вашата планета и търсим контакт с правителството.

— Така значи! — удиви се Хинкс.

Последва дълга пауза, впрочем не толкова дълга, тъй като полицаят Хинкс беше твърде досетлив млад човек и нямаше ни най-малко желание да остане до края на живота си селски пазител на реда.

— Казвате, че сте долетели? И сигурно на летяща чинийка?

— Именно — отвърна Дънстър и облекчено въздъхна, не улавяйки даже нотка на недоверие или враждебност в гласа на полицая, предизвиквани така често при подобни съобщения на повечето от останалите планети.

— Ясно, разбрахме се — дружелюбно отговори Хинкс. (Не защото се страхуваше, че ще почнат да буйствуват — изглеждаха му твърде кротка двойка.) — Кажете само какво ви трябва и аз ще уредя всичко.

— Много се радвам! — отвърна Дънстър. — Разбирате ли, ние умишлено се приземихме на това глухо ъгълче, за да не предизвикаме паника. Желателно е за нашето пристигане да знаят колкото се може по-малко хора, докато не се свържем с правителството.

— Напълно ви разбирам — отговори полицаят, скришом озъртайки се настрани за случаен минувач, когото можеше да изпрати с донесение до сержанта в участъка. — Какво се каните да правите после?

— Съжалявам, но не сме упълномощени да обсъждаме политиката на нашата планета спрямо Земята — уклончиво отвърна Дънстър. — Мога да кажа само, че съвсем наскоро открихме тази част на Вселената и смятаме да съдействуваме за нейния прогрес. Ще можем да ви помогнем в най-различни области.

— Много любезно от ваша страна — с признателност се отзова Хинкс. — Смятам, че е най-добре да отидем в участъка и оттам да позвъним до премиер-министъра.

— Безкрайно съм ви благодарен — отвърна Дънстър.

Пришълците доверчиво закрачиха по посока на участъка, старайки се да се държат близко до полицая, без да обръщат внимание на намерението му да върви след тях.

— Тук, джентълмени — каза Хинкс, като учтиво ги въвеждаше в стаята, която (дори по изостаналите земни стандарти) беше лошо осветена и практически необзаведена. Но преди Крайстил и Дънстър да се огледат, раздаде се силно щракане и те откриха, че спътникът им е отделен от тях с врата, направена от дебели стоманени пръти.

— Не се вълнувайте — произнесе Хинкс, — всичко ще се уреди. След миг ще се върна.

Ужасното подозрение, загнездило се в душата на Крайстил и Дънстър, бързо се смени със страшна увереност.

— Ние сме заключени!

— Това е затвор!

— Какво да правим?

— Слушайте, момчета — раздаде се отнякъде слаб глас, — не зная разбирате ли английски, но позволете на човека да си поспи.

Чак тогава откриха, че не са сами в стаята. В самия ъгъл на койката лежеше млад човек в протрит костюм. Отворил едното си око, той укорно гледаше към тях.

— Слушай — нервно възкликна Дънстър, — как мислиш, опасен престъпник ли е?

— В дадения момент той не изглежда особено опасен — отвърна Крайстил. (Отговорът му беше много по-близо до истината, отколкото самият той предполагаше.)

— Слушайте, кои сте вие? — полита непознатият, докато с труд се опитваше да седне на койката. — Да не сте били на маскарад, а? О, бедната ми главичка! — И той отново се изтегна на койката.

— Помисли само: затворили са тежко болен човек! — съчувствено възкликна Дънстър. След това се обърна към непознатия и му отговори на английски:

— Не зная защо попаднахме тук. Казахме само кои сме и откъде сме и... ето какво ни се случи.

— И все пак кои сте вие?

— Не си струва да започваме всичко отначало — прекъсна го Крайстил, — все едно никой няма да ни повярва.

— Ей, вие там — каза непознатият, отново присядайки, — на какъв език бърборите? Аз зная няколко, но нито един не прилича на вашия.

— Добре де, кажи му — каза Крайстил, — така или иначе докато не се върне полицаят, няма какво да са прави.

В същия момент Хинкс беше зает с важен разговор с надзирателя на най-близката психиатрична болница, който упорито настояваше, че всичките му пациенти са по местата си. Все пак обеща да направи щателна проверка и да съобщи за резултатите ѝ.

Хинкс остави слушалката и размисляйки дали цялата тази история не е някаква глупава игра, тихичко се приближи до килията. Тримата арестанти бяха заети в дружеска беседа и той пак на пръсти се отстрани. И за тримата няма да е вредно, ако поизстинат. Той нежно се погали по бузата, спомняйки си каква битка води днес сутринта, докато домъкне в участъка мистър Греъм.

Гореспоменатият млад човек почти изтрезняваше от снощния гуляй, за който никак не съжаляваше. (Съгласете се, че ако отидете на зрелостен изпит, очаквайки провал, и изведнъж откривате, че сте го взели с отличен — такова събитие не може да се отмине току-така.) Обаче докато слушаше Дънстър, който вече не се надяваше, че ще му повярват, Греъм започна да се опасява, че винените пари все още не са изветрели от главата му. В подобни обстоятелства, мислеше той, човек трябва да се държи така, сякаш взема всичко за чиста монета и да чака, докато халюцинацията не се разсее сама.

— Ако вашият кораб се намира тук, зад хълмовете — забележа той, — тогава на вас нищо не ви струва да се свържете с него и да поискате помощ.

— Предпочитаме да се оправим сами — с достойнство отвърна Крайстил. — При това вие не познавате нашия капитан.

Звучи доста убедително, помисли Греъм. В цялата тази история като че ли няма нито едно слабо място. Все пак...

— Знаете ли, трудно ми е да повярвам, че можете да строите междузвездни кораби, а не сте в състояние да се измъкнете от някакъв жалък полицейски участък.

Дънстър неспокойно погледна Крайстил. Антропологът неспокойно се отдръпна.

— Лесно можем да се измъкнем оттук — отвърна той, — но не ни се ще да прибягваме до крайни мерки. Вие не можете да си представите какъв шум ще вдигне подобна история и колко обяснителни записки трябва да пишем за свое оправдание. После, дори да се измъкнем оттук, полицейският патрул ще ни хване, преди да се доберем до кораба.

— Само не и в това село — усмихна се Греъм. — Особено ако успеем да отскочим до „Белият елен“. Там съм оставил своя автомобил.

— Ах, така! — зарадвано произнесе Дънстър и като се обърна към спътника си, поведе с него оживена дискусия. След това много внимателно измъкна от вътрешния джоб черен цилиндър. Той се оправяше с него с такава увереност, с каквата стара девица за първи път държи в ръцете си зареден пистолет. Крайстил веднага отстъпи в най-отдалечения ъгъл на килията.

С вледеняваща душата увереност Греъм изведнъж разбра, че е трезв като дърво, и чутата от него история от начало до край е просто една истина.

Нямаше нито гръм, нито трясък, нито сноп електрически искри, нито разноцветни лъчи, но част от стената, дебела три фута, буквално изчезна, оставайки вместо това купчина пясък. В килията нахлу ярка слънчева светлина и Дънстър с дълбока въздишка на облекчение скри своето тайнствено оръжие.

— Да вървим — покани той Греъм, — ние ви чакаме.

Крайстил и Дънстър се настаниха на задната седалка без особено доверие в старото „бентли“, ласкаво наречено от Греъм „Розичка“. Но под ръждивия капак се криеше мощен мотор и скоро те се отдалечиха от Литъл Милтън със скорост петдесет мили в час. Това пътуване можеше да послужи за отлична илюстрация на това, че всяка скорост е относителна: Крайстил и Дънстър, които в последните години пътешествуваха в Космоса със скорости много милиони мили в секунда, през живота си не бяха изпитвали подобен страх. Когато Крайстил отново доби дар слово, той извади миниатюрен предавател и извика кораба.

— Ние вече се връщаме — шумът на вятъра заглушаваше гласа му и трябваше да се вика, — удаде ни се да уловим напълно разумно човешко същество и ние го караме със себе си. Чакайте ни... уф!... по дяволите... Моля за извинение, току-що преминахме по едно мостче... примерно след десет минути. Какво? Какво? Разбира се, не. За нас това не представляваше никаква трудност. Довиждане.

Греъм се обърна само веднъж назад, за да разбере как се чувствуват неговите пасажери. Зрелището беше твърде жалко, фалшивите уши и коси (залепени не чак толкова здраво) бяха отнесени от вятъра и под грима се появяваха техните собствени черти. Греъм с безпокойство отбеляза, че неговите нови познати покрай другото нямаха и носове. Но с време човек свиква с всичко.

Разбира се, вие се досещате какво стана по-късно. И все пак пълната история на първия контакт на Пришълците с Хората и необикновените обстоятелства, при които Посъл Греъм стана представител на Човечеството във Вселената, така си останаха неизвестни. Ние узнахме тези подробности след дълги уговорки от самите Крайстил и Дънстър по време на нашата работа в Министерството на извънземните работи.

Напълно е разбираемо, че след блестящия успех на Земята именно Крайстил и Дънстър бяха упълномощени да осъществят първия контакт с нашите тайнствени съседи — марсианите. В светлината на този разказ е понятно защо Крайстил и Дънстър са заеха с тази мисия твърда неохотно. И, право да си кажем, не бяхме извънредно удивени, когато узнахме, че оттогава няма никакво известие за тях.

Публикувано във вестник „Орбита“, броеве 39,40/1971 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.